

[Thomsen.]

talt synes, at alene dette nok kunde vække til Eftertanke ikke mindst blandt dem, det gaar ud over, og her kan vi ganske roligt ogsaa medtage den store Hær af arbejdsløse. Alene til Hjemmemarkedet leverer Landbruget nu sine Varer til en Pris, der ligger ca. 200 Mill. Kr. lavere end i det sidste nogenlunde normale Aar 1929. Som Tak vil Lovgivningsmagten nu, saafremt det foreliggende Lovforslag ikke bliver gennemført, straffe gode, stræbsomme, nyttige Kvinder og Mænd politisk ved at fratage dem Valgret ved et Valg, hvis Virkninger gælder 6 Aar frem i Tiden, fratage dem Indflydelse paa en Administration, som netop de, der betaler Ejendomsskatter, i særlig Grad finansierer!

Lovforslaget angaar selvfølgelig ikke alene egentlige Landbrugere, men i lige saa stor Udstrækning Haandværkere o. lign. og da navnlig dem, som staar og falder med Landmændenes Betalingssevne. Ikke mindst saadanne vil selvfølgelig have Fordel af, om det foreliggende Lovforslag gennemføres, idet Landmanden da vil have bedre Betingelser for at betale sine Haandværkere. Betaler han dem, kommer han maaske til at mangle de Penge, naar han skal udrede sine personlige Skatter for at bevare Valgretten. Forslagets Gennemførelse vil — og ærede Medlemmer, der kender de virkelige Forhold, vil sikkert give mig Medhold — paa den Maade faa vidtrækkende Konsekvenser.

Med fuld Ret hedder det: som Politik saa Kaar, og det bliver i stigende Grad Tilfældet ikke mindst da for Landbruget, idet Priserne for en stor Del baade paa det, vi skal købe, og paa det, vi skal sælge, er afhængige af Lovgivningsmagtens Beslutninger. Naar det er Tilfældet, kan Regeringen og Rigsdagen simpelt hen ikke være bekendt at fastholde den urimelige Betingelse, at Ejendomsskatten skal være betalt, for at man skal bevare sin Valgret, navnlig da denne Skat, og med god Grund, betragtes som i høj Grad uretfærdig.

For mig er det for øvrigt en Gaade, som maaske kan opklares ved denne Lejlighed, at Venstre og Konservative ikke gennemførte en anstændig Form for Beskatning af fast Ejendom paa det Tidspunkt, da Partierne havde Flertal i baade Folketing og Landsting.

Foranlediget af Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pinholts Udtalelser om Lempelser i Ejendomsskatterne som en eventuel Udvej her vil jeg gerne bede ham give en Forklaring paa det Forhold, jeg

her omtaler, at man ikke, da man havde Magt til det, har lempet Ejendomsskatterne. Lidt af Glansen gaar unøgtelig af Sankte Gertrud, naar man nu, da det er for sent, hører Venstre og de Konservative hver for sig holde for, at noget af det allervigtigste er at faa Ejendomsskatterne ned.

Men maaske det med lidt god Vilje fra alle Sider vil være muligt at løse Spørgsmaalet paa en nogenlunde rimelig Maade, f. Eks. derved, at der fastsættes en taalelig Promille af Grundskylden ens for By og Land. Som det er nu, kan et Flertal i en Landkommune i stor Udstrækning vælte Byrderne over paa Ejendomsbesidderne. Det kan selvfølgelig ogsaa gaa den modsatte Vej. Men, som sagt, det har Magt til at overvælde i stor Udstrækning paa Ejendomsbesidderne, som mange Steder — ja, det er næsten ved at blive Regelen — nærmest kun er Prioritetsbestyrere. Allerede nu betales der i adskillige Landkommuner 25 — 30 pro mille af fast Ejendom. Det svarer jo nærmest til en lille Forpagtningsafgift.

Det er muligt, at det i udprægede Landkommuner ikke spiller nogen afgørende Rolle; men der kan nævnes mange Eksempler paa, at 2 Personer kan være Ejere af lige store og lige gode Ejendomme beliggende i hver sin Kommune, men at den ene af dem maa svare tre Gange saa meget i Ejendomsskat som den anden. Det ser heller ikke godt ud, naar Repræsentanter fra Stationsbyer, hvor de har relativt gode Indtægter, benytter et Flertal i et Sogneraad til at overvælde en stor Part af Kommunens Udgifter, som ofte de bymæssigt bebyggede Dele er Skyld i er store, paa fast Ejendom med det Resultat, at en Landbrugsejendom med ringe Afkastningsevne forlods skal udrede en stor Part af Kommuneskatten og Ejeren derefter paa lige Fod skal deltage med fastlønnede og andre med sikre og store Indtægter i Indkomsskatten. Det virker i det væsentlige saaledes, at Landbrugsbedrifter, der giver Underskud, bliver yderligere belastet til Fordel for dem i Kommunen, der har de store Indtægter. Saadan kan det blive, og saadan bliver det praktiseret.

Derfor vil det efter min Mening være dobbelt urimeligt, om ikke Rigsdagen gennemfører det foreliggende Lovforslag. Det maa vel være nok, skulde man synes, at Landbrugerne bliver straffet økonomisk gennem i alle Tilfælde store Ejendoms-skatter, som mange, selv med den allerbedste Vilje, simpelt hen ikke kan betale; hjerteløst vilde det være, om saadanne Hjem, der paa mange forskellige Maader,